

CHRONOS

školský magazín 1/2016-17

PREDSTAVUJEME VÁM: NIKA, NAŠA
VZÁCNA STOLÁRKA. ZAŽILI
SA PROFESOROV: ČO VÁS VIE
VÁM: DVOJIČKY MIMA A
ROZHOVOR S P.PROF.
PREDSTAVUJEME VÁM: WATCHREC,
VÁ V PAMÄTI
MECHANIK PC
ME VÁM... SAMI
KEDYSI SNY
JEME VÁM:
ZHOVOR S
RKA ZAŽILI
V: ČO VÁS VIE
JOIČKY MIMA A
HOVOR S P.PROF.
HAZLINGEROM ČAS VIANOC, ČAS DARČEKOV. PREDSTAVUJEME VÁM: WATCHREC,

v tomto čísle nájdete:

ŠÉFREDAKTORKA
NICOL

ZÁSTUPKYNĚ
ŠÉFREDAKTORA:
HANKA

ANDREA

POD ODBORNÝM
VEDENÝM
PANI PROFESORKY
MGR. E. ĎURČÍKOVEJ

REDAKCIA V ZLOŽENÍ... TOTO ČÍSLO PRE VÁS PRIPRAVILA REDAKCIA

PROJEKTOVÝ DEŇ

DEŇ HASIČOV

TOTO ČÍSLO PRE VÁS PRIPRAVILA REDAKCIA V ZLOŽENÍ... TOTO ČÍSLO PRE VÁS PRIPRAVILA REDAKCIA

VANESA

VERONIKA

PETER

MIMA

MARTIN

predstavujeme vám...

HANKU

Prinášame vám rozhovor s Hankou Rehorčíkovou, druháčkou na dizajne a úspešnou účastníčkou súťaže v Bodyfitness Mozolani cup 2016 v Žiline.

R: Kedy si sa začala tomu venovať prečo?

Hanka: Je to také zvláštne, že sa venujem zároveň aj športu aj umeniu, keďže som dizajnérka, ale odjakživa som bola taká prepojená medzi tým. Venovala som sa všeličomu, začínala som bedmintonom, chvíľku som sa venovala hádzanej, potom ma veľmi chytili kone, ale s tým som musela po troch rokoch skončiť, pretože som prišla sem na internát. Začala som sa teda venovať cvičeniu, teraz je to už cez dva roky, začala som chodiť do „posilky“, a tak ma to celkom zaujalo, ako tie baby vyzerali, páčili sa mi tie vyšportované postavy. Tak som si niečo pozrela, popýtala sa ľudí a po pár mesiacoch mi to celkom išlo, aj tá váha išla dolu, proste mi to vyhovuje.

R: Prečo a kedy si sa rozhodla súťažiť?

Hanka: Rozhodla som sa, že to prejde k súťaženiu, keď som stretla svoju trénerku Stanislavu Tichú, ktorá ma teraz trénuje a ktorá sa umiestnila na treťom mieste na majstrovstvách sveta vo svojej kategórii Bodyfitness.

R: V akej kategórii konkrétne súťažíš?

Hanka: Je niekoľko kategórií, sú Bikini fitness, Bodyfitness, čisto fitness...moja kategória je Bodyfitness, delí sa to potom podľa výšky, do

163, lebo som akurát na rozhraní a ešte neviem, kam ma zaradia, v tej nižšej kategórii by som mala teoreticky väčšiu šancu. Na túto súťaž pôjdem spolu so svojou trénerkou a je to vlastne nominácia na Majstrovstvá sveta, čo si myslím, že ona vyhrá.

R: Ako prebieha súťaž?

Hanka: Prebieha to tak, že sa všetky súťažiaci dostavia, zvyčajne je to okolo 10 až 20 súťažiacich, konkrétne moja kategória je taká menej rozšírená ako napr. Bikini fitness. Všetky sa ukážu na pódiu, potom sa ukazujú jednotlivo v predpísaných pózach...musí to jednoducho vyzeráť dobre, musím mať svaly a byť vyrysovaná, vtedy sa tam môžem postaviť a bojovať o výhru.

R: Ako prebieha príprava na takúto súťaž?

Hanka: Prebieha príprava, no...to je dosť zložité, obvykle to trvá 12 až 16 týždňov, moja začala v auguste, to bolo ešte také „light“, zvládala som to, lebo som bola ešte plná energie z tých posledných mesiacov, čo som sa stravovala bežne. No potom prišiel september a internát, bolo to trochu zložitejšie, varenie a všetko okolo toho...teraz už ťahám posledný mesiac a je to dosť zložité, tak dúfam že to nejako dotiahnem do úspešného konca.

R: A ako je to napríklad so stravou?

Hanka: Dôležité je to, že mám tzv. „sacharidové vlny“ – to znamená, že začínam na 200 gramoch, potom 150, 100 a 50 a tak dookola, podľa toho mám stravu. Spočiatku to boli hlavne ovsené vločky na raňajky, mám presné gramáže – 50 gramov vločiek, čo je v podstate necelý hrnček, k tomu proteín. Na desiatu mám buď ryžové chlebíky a vajcia, jedno celé a tri bielka, alebo mám iba tie vajcia, čo je na verejnosti zaujímavé. (smiech) Na obed

a na večeru mám kuracie prsia na vode, k tým mám ryžu alebo zeleninu. Popritom užívam aj suplementy, na ochranu svalov, glutamín, proteín, kazeín, vitamíny a minerálne komplexy na kĺby, ktoré už mám aj tak dosť zničené.

R: Čo je pre teba na príprave najnáročnejšie?

Hanka: Najťažšie je to, ako sa to všetko stupňuje od ľahšieho až po ťažšie. Tréningy som mávala najprv 6-krát do týždňa aj s kardiom po tréningu, tak si zvyknem precvičiť každú časť tela 2-krát týždenne. Momentálne mám tréning každý deň v týždni, 2 hodiny denne. Je to zložité hlavne kvôli strave, lebo človek má diétu a v podstate musí vynaložiť také úsilie, ako keby tú diétu nemal.

R: Ako to zvládaš skĺbiť zároveň aj so školou?

Hanka: Teraz som sa tak dohodla s rodičmi, že to bude asi tak 50 na 50, tréningy a škola. Lebo inak sa to nedá zvládať a keď to chcem dosiahnuť, niektoré veci musia ísť bokom, hlavne môj súkromný život a potom sčasti aj škola...snažím sa, ale občas potom zabúdam aj na seba, že aj ja mám nejaké potreby. (smiech)

R: Plánuješ sa tomu venovať aj dlhodobo?

Hanka: No...práve to sme teraz riešili aj s rodičmi, že ako by som to zvládala. Keďže už mám posledné týždne a viem, čo to obnáša...teraz mám ešte také zmiešané myšlienky, uvidíme po súťaži.

R: Aké sú tvoje iné koníčky?

Hanka: Tak môj odbor je môj koníček, baví ma to, baví ma kreslenie, lenže na to treba čas, takže to teraz veľmi nestíham, ale snažím sa. Baví ma korčuľovanie, trávim čas s koňmi, aj keď už nejazdím...a strašne ma baví spať!

R: Čo by si odkázala niekomu, kto by sa možno niečomu podobnému rád venoval?

Hanka: Určite by som odporučila ľuďom, ktorí cvičia a chcú ísť na tú súťaž, nech to stojí čo to stojí, nech do toho idú, vyskúšajú si to a dajú do toho maximum.

„D E Ň D“ *očami Hanky*

Súťaž Mozolani cup 2016 mala byť moja prvá aj posledná súťaž, keďže to bolo pre mňa veľmi náročné. Zvládať školu a zároveň bezchybné tréningy a tvrdú diétu. Klamala by som, keby som povedala, že som to nechcela vzdať. Tri mesiace v tomto režime ma tak poznačili, že som dokonca začala uvažovať, že sa o toto všetko úplne prestanem zaujímať. Keď som si ale obliekla moje súťažné plavky, obula vysoké topánky a trénovala chôdzu pred výstupom na pódium, veľmi dobre som vedela, že v ten večer to nebude poslednýkrát.

Závodné pocity ma veľmi naplňali a ja som mala pocit, že po dnešku sa naozaj všetko zmení, nech to dopadne už akokoľvek. Lenže akým smerom? Úplne opačným, ako bol pôvodný plán. Zo sekundy na sekundu som akoby zabudla na všetko, čo som tomu obetovala, koľko veľa síl ma to stálo a mala som pred očami len to krásne, čo ostalo. Bola som naozaj šťastná, že som sa dostala až sem. Na veľké prekvapenie som na prvýkrát obsadila štvrté miesto v ženskej kategórii bodyfitness, keďže juniorská kategória nebola k dispozícii. O to viac ma to motivovalo, skúsiť to aj medzi mladšími. Už som nechcela prestať. Chcela som sa čo najskôr vrátiť do posilňovne a naspäť do toho tvrdého režimu, ktorý mi už po pár voľných hodinách chýbal. Mala som chuť zapracovať na tom všetkom odznova a niekoľkonásobne ťažšie. Keď mi trénerka napísala, či po tom všetkom chcem naozaj skončiť s bodyfitness, neváhala som ani sekundu. Moja odpoveď bola zároveň otázkou: „Aká príprava ma čaká tento krát?“ Dohodli sme všetky detaily a ja som sa pustila do prípravy na ďalšiu súťaž, ktorá sa bude konať 26. novembra v Dubnici nad Váhom.

Držte mi palce!

Srdečne ti blahoželám za celú našu redakciu aj tvojich priaznivcov v našej škole. A držíme palce do ďalšej súťaže.

CNC

NA NAŠEJ ŠKOLE ROZHOVOR S PÁNOM BAČÍKOM

R.: Viacerí o tom možno ešte nevedia, ale v školských dielnach máme tohto roku novinku, ktorou je CNC pracovisko. Mohli by ste nám priblížiť, čo všetko sa na takej mašine dá spraviť?

p.Bačík: No, čo všetko...treba sa zamyslieť nad tým, že tieto technológie vo svete fungujú od roku 1960 a celý problém je v tom, že túto mašinku sme dostali až dnes. Je to cvičné CNC, ktoré v podstate slúži na nácvik programovania pre technikov drevostavieb, aby nielen v nejakej simulácii dokázali vidieť, ale aj v skutočnosti. Veľa ľudí, s ktorými som sa rozprával, hovorí „á, len takéto malé“ – rovnako takéto malé je potrebné vedieť naprogramovať ako aj to veľké a nie je medzi tým veľký rozdiel. Programovať sa učia aj mechanici, čiže celkový prínos pre školu je výučba programovania na CNC a v neposlednom rade aj v samotných výrobkoch.

R.: Od začiatku roka sa na CNC už nejaké výrobky robili, môžete nám povedať, o aké výrobky napríklad išlo?

p.Bačík: V súčasnosti riešime v dielnach aj spoluprácu s TNI, kde sa realizujú žiacke práce ako napr. hračky.

Zatiaľ možno len v malom, pretože je málo tých, ktorí to vedia obsluhovať a chce to nejaký krátky čas, kým sa to žiaci naučia. Po prvých desiatich mesiacoch by mali byť výsledky v tom, že to nebudem obsluhovať len ja, ale aj samotní študenti.

R.: Majú žiaci záujem o prácu na takomto stroji?

p.Bačík: Samozrejme, žiaci záujem majú, je to možno trochu náročnejšie, no v konečnom dôsledku každú vec, ktorú vie človek spraviť, vníma na začiatku ako ťažšie a v závere ako pomerne jednoduchú a nenáročnú.

R.: Plánuje škola v budúcnosti toto pracovisko aj rozšíriť?

p.Bačík: Ja by som prijal, keby sa štát možno aj ináč postaral o dovybavenie takýchto zariadení, keďže majú záujem, aby ich žiaci vedeli obsluhovať. V televíznych novinách hovoria, že aj reálne vo firmách im chýba pracovná sila, tam sú všetko CNC zariadenia, sú tam nejakí operátori. Títo zamestnanci by mali byť produkovaní školami, takže samozrejme aj tá škola sa musí nejak rozvíjať a ja dúfam že sa dožijem toho, že tu budeme mať aj väčšie CNC pracovisko.

N.H.

NAŠA VZÁCNÁ STOLÁRKA

Je pozoruhodné, že po mnohých rokoch sa v našej škole v učebnom odbore stolár objavila stolárka. Rozhodli sme sa vám ju priblížiť. Nikola Prôčková pochádza z Dolnej Zdáne. Má 15 rokov. Položili sme jej niekoľko otázok a tu sú jej odpovede.

R: Čo by si nám o sebe vedela povedať?

N: No, som komunikatívna, teda sa rada porozprávam s ľuďmi. Snažím sa byť milá, priateľská. Som ambiciózna, ale občas nie veľmi sebavedomá.

R: Ako sa ti páči na škole?

N: Úžasne. Veľmi sa mi páči prístup učiteľov a prax v dielňach.

R: Čo ťa motivovalo študovať na tejto škole práve učebný odbor stolár?

N: Páči sa mi to, baví ma to a chcela by som v tom pokračovať. Mať dielňu a neskôr možno aj firmu, ak sa podarí.

R: Aké je to byť sama v chlapčenskom kolektíve?

N: Pohoda, ale občas potrebujem nejakú babu na porozprávanie. Čakala som, že to bude lepšie, ale zároveň aj horšie, ale so spolužiakmi vychádzam dobre a mám ich rada.

R: Dostáva sa ti nečakanej pozornosti na škole?

N: Áno, občas ma niekto zastaví a pýta sa ma, či som ja tá stolárka a kladie mi podobné otázky ako ty.

R: Baví ťa manuálna práca s drevom?

N: Samozrejme. Veľmi ma to baví a hlavne náš majster, pán Cervinský, je úžasný. Dá sa mu zdôveriť, aj sa dobre porozprávať, aj ma pochváli. Mám ho rada.

R: Máš niektorých obľúbených profesorov?

N: Skoro všetkých, ale hlavne pána profesora Barčíka a pána Cervinského. Mám ich veľmi rada a rada trávim čas na ich hodinách.

R: Máš aj nejaké nepríjemné skúsenosti?

N: Nie, so všetkým som spokojná.

R: Čo hovoríš na to, že si prvá stolárka na internáte?

N: Trocha ma to zaskočilo, ale čakala som niečo takéto, predsa stolárka sa tak často nevidí, ale je to zaujímavé.

KABU

Ani tento rok sme sa ako prváci nevyhli školskej akcii - KABU. Neostávalo nám nič iné, len sa nechať pomaľovať a strápiť pred celou školou. Štvrtáci si pre nás prichystali šesť úloh, ktoré následne zhodnotil pán cechmajster a pani cechmajstrová.

ČO NA KABU HOVORIA OSTATNÍ PRVÁCI?

Ako by si zhodnotila túto udalosť?
Pozitívne, až na to hodnotenie, ktoré mohlo byť viac premyslené.

Aké si mal pocity pred KABU?
Úplne v pohode. Ak mám pravdu povedať, tešil som sa, pretože sa rád smejem na ostatných aj na sebe.

Bol si na šmirgľovaní. Ako si to zvládol?
Ja som to zvládol dobre, len Terezke to veľmi nešlo.

Čo sa ti páčilo najviac?
Keď bolo to pílenie stoličky a jednému tam trčal zadok. Bolo to nechutné, ale smiešne zároveň.

Ako si zvládol svoju úlohu?
Dostali sme len jeden bod, takže tak.

Ako by si to v celku zhodnotil ?
Dobré, len by som zapojil viac žiakov, aby si tým prešiel každý.

Čo sa ti páčilo najviac?
Šašo!

Nakoniec všetko dobre dopadlo a my ďakujeme za voľný deň a zážitok na celý život.

súťaž tried o

NAJKRAJŠIE

okná školy

s vianočnou výzdobou

začiatok výzdoby: 6.12.
vyhodnotenie súťaže: 12.12

ÓDA NA PANI bufetárku

Naša pani bufetarka, **Hanka Viktarová**, ktorá pochádza z Kriváňa, ale momentálne býva vo Zvolene, nás trpí už 5 rokov. Má pevné nervy, takže ju to baví, lebo má rada nás, študentov. Má veľa obľúbencov, nikdy si nevybrala len jedného. Táto práca ju naplňuje a je rada medzi mladými. Najhorší sú pre ňu takí tí „ťažkí chlapi“, ktorí si myslia, že môžu všetko, a to aj neustále sa predbiehať v dlhej rade v bufete. Niekedy nám pohrozí, ale berie to ako srandu. Od rána stojí za pultom s úsmevom na tvári a každého milo víta. Osobne ja aj viac študentov ju obdivujeme, ako to zvláda a stíha pri toľkých študentoch. Nemá to s nami ľahké. Napríklad taký Peter H. z 2.A jej robí veľké nervy. Podľa jej slov príde do bufetu s krikom a búcha peniazmi po pulte, až jej to ide plomby vyťahovať. Ale hovorí, že aj tak ho má rada.

Pani bufetárka každý deň plná energie víta nový deň. Teší sa na svojich milovaných študentov. Keď ráno vtrhnete do školy hladní, že by ste aj klince pojedli, už je pripravená uspokojiť vaše brušká. Všade rozvoniava čerstvé pečivo a zadarmo vám pribalí aj svoj úsmev. Preto menšia rada pre vás, študenti. Majte ju radi aj vy. A hoci sa hovorí, hladý sýtemu neverí, verte nám, čo sme práve pri rozhovore s ňou ochutnali dobroty z bufetových políc. Nikdy sa nepredbiehajte, platte dĺžoby načas a vždy jej vráťte úsmev, ktorý nám ona dáva každý jeden deň.

M.K.

Opýtali sme sa profesorov: Čo vás vie najviac nahnevať?

p. prof. Barcík: Arogancia študentov a používanie mobilov na hodinách.

p. prof. Račková: Vulgárne vyjadrovanie študentov na začiatku hodiny, ktorí si neuvedomujú, že tam stojí profesorka.

p. prof. Setteyová: V prvom rade to, keď sa niekto hrá na mobile, keď ja vysvetľujem učivo, v druhom rade to, že sa študenti na hodinách zabávajú a sú arogantní.

p. prof. Vaník: Mňa študent ako nieže nevie nahnevať, ale som rád, keď študenti pracujú na hodinách a sú aktívni.

p. prof. Mošková: Najviac je to pasivita študentov a nezáujem študentov preberať dané učivo.

p. prof. Oťapka: Práca s mobilom, keď sa študenti zabávajú na hodinách s mobilom a vypisujú si a nepracujú tak, ako by mali na danom preberanom učive.

p. prof. Ďurčíková: hnevá ma, keď, sa niekto hrá na dospelého a správa sa infantilne, niekto na moju slušnosť reaguje bezočivosťou, niekto mladší čaká, kým ho pozdravím prvá, niekto nedodrží slovo, ktoré dal,

niekto rieši problémy tak, že od nich uteká, niekto pozná dohodnuté pravidlá, ale nerešpektuje ich,

niekto narúša systém a zámerne vyvoláva chaos,

niekto naplánuje veci a iný plány zničí,

niekto niečo začne a nezodpovedne nedokončí, niekto ničí kvety, o ktoré sa ja roky starám.

Ak sa niekto v niečom poznal, nech sa nehnevá, ale napraví to.

V.Z.

A black and white photograph of a woman with long hair, seen from the side, looking down at a wooden structure in a workshop. The background shows various tools and equipment on a workbench.

boli sme vo FÍNSKU

Začiatkom októbra som sa s kolegami zúčastnila pracovného pobytu učiteľov v rámci projektu Erasmus+ v meste Lahti vo Fínsku. Náš pobyt predchádzal pripravovaným výmenným pobytom našich a fínskych študentov drevárskych odborov, ktoré sa uskutočnia v mesiacoch november 2016 a marec 2017.

Do Fínska som odlietala s očakávaním krásnej prírody, hustých lesov, mnohých jazier a určite aj s očakávaním nepríjemného chladného počasia. Poznáte to: Človek mieni.... počas celého pobytu mala obloha tú najkrajšiu tyrkysovú farbu, aby v lúčoch síce chladného, ale stále svietiaceho slnka, dokonale vynikla jesenná farebnosť stromov, zrkadliacich sa na nekonečných vodných plochách.

Pobyt v Lahti mi umožnil na chvíľu nahliadnuť do systému stredoškolského štúdia vo Fínsku. Čakalo ma tam niekoľko prekvapení. Napríklad, že na drevárskych odboroch študuje veľmi veľa dievčat a výuka je zameraná hlavne na praktické vyučovanie. Podiel teoretického vyučovania tvorí približne len 20%. Štúdium na strednej škole je trojročné, neznámkuje sa, študenti polročne skladajú postupové skúšky. V štúdiu na vysokých školách pokračuje veľmi malý podiel študentov, práve pre nedostatok teoretických vedomostí.

Odborná príprava prebieha v ručných aj strojových dielňach priamo v škole, na vzorových stavbách, v malej miere aj formou exkurzií vo

vo firmách. Prekvapila ma veľká samostatnosť najmladších žiakov pri ručnom, ale aj strojovom obrábaní dreva. A asi najväčším šokom bola naša exkurzia do obytnej časti v blízkosti Lahti, kde majú študenti- tesári, aktuálne rozostavané dva rodinné domy (drevostavby). V navštívenej lokalite už bolo realizovaných šesť takýchto drevostavieb. Šestnásť študentov vo veku 16-18 rokov, pod vedením jedného pedagóga za dva školské roky postaví dom komplet na kľúč. Klobúk dolu...

Je známe, že severské národy sú skôr uzavreté povahy. Asi preto bolo na vyučovaní až ubíjajúce ticho. Už po krátkom čase strávenom na hodine mi začal chýbať pracovný ruch, na ktorý som zvyknutá z vyučovania u nás. Chýbala mi spätná väzba od žiakov, ich nasadenie, prirodzená zvedavosť, záujem o preberanú problematiku. A ticho sa ťahalo celým vyučovacím dňom. V škole nezvoní, žiaci akosi intuitívne vycítia, že sa hodina končí (toto poznáme aj u nás), pomaly sa pobalia a odídu z triedy. Na ďalšie vyučovanie čakajú na chodbách, opäť v pokoji, tichu. Komunikujú tak, aby nerušili ostatných. Príde čas obeda, študenti a učitelia sa presunú do jedálne. Opäť tichúčko sedia, debatujú, ale maximálne ohľaduplne voči ostatným. Napriek nekonečnému pokoji, ktorý bol všadeprítomný, teší ma, že moji žiaci sú takými, ako sú. Komunikatívni, bezstarostní, priateľskí, empatickí.

Aj keď, niekedy by možno nezaškodilo, vziať si príklad aj od Fínov.

Apropó, obed...

Obed má len jeden chod. Teda buď polievka alebo hlavné jedlo. Každé sa však zajedá celozrnným chlebom s pravým maslom a zapíja sa ľadovo studeným mliekom.

„Super, ale čo s toľkými kuchyňami Fíni robia?“

Súčasťou nášho pobytu bola aj odborná exkurzia u najväčšieho výrobcu kuchynského nábytku na území Fínska. Pri týždennej produkcii tisíc zostáv kuchynských liniek, ktoré opúšťajú výrobnú linku vždy v zmontovanom stave, ročná produkciu firmy predstavuje cca 48 000 kuchynských zostáv. Celá produkcia zostáva na domácom trhu. Super, ale čo s toľkými kuchyňami Fíni robia? Dostávame informáciu, že bežná rodina si mení kuchynskú linku každé tri roky. Je to protipól úcty k všetkému starému. Fíni sú majstri v recyklovaní starého nábytku. Študenti nadobúdajú potrebné zručnosti už na praktickom vyučovaní v školských dielnach. Bolo zaujímavé vidieť ako sa úplne degradované dvere pod ich rukami postupne menili na skvost. (Ja som si ich tak sama pre seba odporučila na triesky...)

Po exkurzii nasledovala krátka pauza na kávu na brehu krásneho jazera s ešte krajším názvom Iso-kukkanen (Veľký kvet). Obklopené hustými smrekovo-brezovými lesmi sa kúpalo v lúčoch popoludňajšieho slnka. Náš sprievodca len tak medzi rečou podotkol, že voda v jazere je pitná. Prišlo mi úplne samozrejmé nabrať si z nej do dlaní a napiť sa.

Náš pobyt sa pomaly končil a bol čas vydať sa na cestu domov. Skoro ráno sme sa z Lahti presunuli do Helsínek, aby sme pár hodín pred

odletom využili na prehliadku mesta. Vystúpili sme z autobusu a s kuframi sme sa cez námestie pohli na železničnú stanicu. Dav nikam sa neponáhľajúcich Fínov nás celkom prirodzene pohltil. Prechádzajúc naprieč námestím, som naraz pred sebou videla úžasnú vysokú stavbu obloženú drevom. Jej moderné čisté línie kontrastovali s historickými budovami v jej okolí. ARCHA, bolo prvé, čo ma napadlo. Nemýlila som sa. Bola to kaplnka. V tej chvíli som vedela, že urobím všetko, aby som sa aspoň na chvíľočku dostala dovnútra. Tíško, pokorne sme vošli do predsálie a cez mohutný drevený portál sme vstúpili do kaplnky. Ticho, prítmie, interiér osvetlený len štrbinkami okien vysoko nad našimi hlavami a dvoma sviečkami. Bez jediného obrazu. Drevo, nič len samé drevo vo svojej nenapodobiteľnej kráse, farebnosti, rôznorodosti, na dotyk príjemne teplé a hebké ako zamat.

**„A práve tento obraz
sa mi vybaví, keď sa
povie Fínsko...”**

Ing. Slávka Mošková,
vyučujúca odborných predmetov

Predstavujeme vám
dvojičky....

Mimu & Romanu

jedna, alebo dve?!

R.: Ktorá z vás sa narodila prvá?

Romana: Ja som sa narodila prvá.

Mima: Rodičia nám to nechcú povedať, aby sme sa nehádali.

R.: Majú ľudia problém vás rozoznávať?

Romana: Iba vtedy, keď sme boli menšie.

Mima: Niekedy áno, keď nás dobre nepoznajú.

R.: Akú mala reakciu vaša mamina, keď sa dozvedela, že sa jej narodila dvojičky?

Romana: Vravela mi, že skoro prestala dýchať a spýtala sa, či si z nej robia srandu.

Mima: Skoro skolabovala.

R.: Ako sa vidíte navzájom?

Romana: Sme úplne iné.

Mima: Ja si myslím, že sa vôbec nepodobáme.

R.: Zvyknete sa hádať kvôli výzoru?

Romana: Nie, nezvykneme.

Mima: Áno, hlavne keď si „nechtiac“ požičiam jej tričko, vtedy vie dosť zúriť, že okrem tváre jej kradnem ešte aj tričká.

R: Nosíte rovnaké veci?

Romana: Keď sme boli menšie, tak sme nosili rovnaké veci, teraz by mi to vadilo.

Mima: Iba vtedy, ak si chceme z niekoho urobiť „dobrý deň“ a keď chceme, aby nás nevedeli rozoznať.

R.: Aké sú medzi vami rozdiely?

Romana: Nulové, až na to, že ja som krajšia, vkus máme veľmi podobný.

Mima: Vo všetkom okrem hudobného štýlu sme podľa mňa rozdielne.

R.: Máte podobné hobby?

Romana: Obe hrávame ping-pong, jazdíme na koni, prechádzky v prírode.

R.: Vedeli by ste si predstaviť nemať dvojčku?

Romana: Bolo by to úžasné, pretože ma šťve, že sa na mňa niekto tak veľmi podobá, ale dá sa s tým žiť.

Mima: Možno by to bolo super, ale zase možno aj nuda.

R.: Skúšali ste sa už niekedy vymeniť, tak aby o tom nikto nevedel?

Romana: Stalo sa to a nie raz, nikto na to neprišiel.

Mima: Hlavne na hodinách angličtiny je zábava, keď si myslia, že som Romana.

R.: Je pravda, že v niektorých chvíľach dokážete myslieť naraz na to isté?

Romana: Áno a najčastejšie myslíme na jedlo.

Mima: Skoro stále myslíme na rovnaké veci a dokonca vieme vytušiť, čo si druhá myslí.

R.: Štvete sa navzájom? Čím napríklad?

Romana: Neustále, najčastejšie kvôli oblečeniu.

Mima: Dost často, hlavne z dôvodu, že si každá o sebe myslíme, že sme lepšie, krajšie, múdrejšie, ale to predsa nejde, keďže sme ako dvojčky – rovnaké.

R.: Aký najväčší mýtus podľa vás koluje o dvojčkách?

Mima: Podľa mňa je pravda, že keď je jedno dvojča vzdialené a niečo sa stane, to druhé dvojča to vycíti.

R.: Viete nám povedať nejakú vtipnú historku?

Romana: Raz sme sa vymenili na hodine v škole a nikto na to dodnes neprišiel.

Mima: Raz, ešte na základnej škole som sa nevedela naučiť básničku naspamäť a keďže Romana ju už vedela, tak išla dvakrát (aj za mňa) a obe sme mali za 1.

NACHYTLI

sme vás...!

Nám žiakom sa na hodine podarí povedať všeličo. My sme však v redakcii boli zvedaví na to, ako sa s logickými otázkami popasujú naši profesori. Na prvé kolo otázok nám ochotne odpovedali naši traja profesori z dizajnu, za čo im ďakujeme a vám želáme zážitok pri ich čítaní.

pán profesor
Švingál

Učí dejiny výtvarnej kultúry, modelovanie a výtvarnú prípravu. Pri riešení úloh mal najväčší problém nasledovať vlastné myšlienkové pochody, ale ako hendikep mu uznávame, že si kávu ešte len zalieval.

pani profesorka
Chovancová

Učí navrhovanie a modelovanie. Rozhovor s ňou sa prepisoval najťažšie, lebo polovica nahrávky bol smiech, ale aspoň sme z kabinetu odchádzali veselí.

pán profesor
Dvoráček

Učí modelovanie, výtvarnú prípravu a základy fotenia. Na dizajne je to šéf, zrejme preto aj odpovedal na väčšinu otázok správne.

R: Arnold Schwarzenegger to má dlhé. Bruce Lee to má krátke. Madonna to nemá vôbec. Pápež to má, ale nepoužíva to. Čo je to?
(Priezvisko)

p.pr. Chovancová: (smiech) Lee...Schwarzenegger...počkajte, počkajte (googli obrázky)...čo má Schwarzenegger dlhé...vedenie! Ja neviem...

p.pr. Dvoráček: Napadá mi zvrátená vec, ale asi to nebude ono...

p.pr. Švingál: (v polovici otázky): Kto na to nemá? (po druhom prečítaní): Schwarzenegger to má dlhé...kto bol ten druhý, Rambo? Aha, Bruce Lee...sebavedomie?

R: Hodíte vajce na betónový chodník, ako je možné, že nepraskne? (Lebo prasknúť betón iba vajcom je nemožné)

p.pr. Chovancová: Nepraskne...nepraskne, lebo to nie je balón! Lebo sa rozpleští...

p.pr. Dvoráček: Musí prasknúť!

p.pr. Švingál: Toto viem, lebo som pozeral Majstra N...čo sa smejete, lebo máte to vajce a teraz Majster N to namočil do...octu sa mi zdá, a ono je potom také gumené a sa nerozbilo. Myslím, že to bude ten ocot...

R: Ako je možné, že padnete na nôž, ale neporežete sa? (Nôž je položený naležato)

p.pr. Chovancová: Lebo nepadnem na nôž, ja si dám pozor.

p.pr. Dvoráček: Tak...je na plocho položený.

p.pr. Švingál: Prečo by som padal na nôž? (Po tom, čo sme ho presvedčili, že sa to aj jemu môže stať): No lebo nepadnem na tú hranu, to je ľahké...

R: Muž chce otvoriť okno, ale nemôže, pretože by zomrel. Ako je to možné? (Je v ponorke)

p.pr. Chovancová: Lebo už je mŕtvy. (po vypočutí správnej odpovede): Ved' ale nemusel by umrieť, by mohol vyplávať!

p.pr. Dvoráček: Je v lietadle alebo v ponorke.

p.pr. Švingál: Lebo vonku vybuchol nejaký plyn a nechce zomrieť.

R: Ako zdvihne 5-ročné dieťa 50 kíl jednou rukou? (Zdvihne 50-krát 1 kilo)

p.pr. Chovancová: Ako nič! Môj Filipko by to zvládol hravo. (smiech)

p.pr. Dvoráček: Cez kladku nejako, systém kladiek keby použilo.

p.pr. Švingál: Chcel som presne povedať, že Chovancovej Filip ako nič, ale...päťročné dieťa jednou rukou...koľko kilové...počkať, ale tam bude nejaký chyták! Ako zdvihne päťdesiatkilové dieťa....(smiech). Ako zdvihne päťdesiatkilové dieťa 5 ročnú kocku?!

R: Z akého pohára sa nedá nikdy napiť? (Z prázdneho)

p.pr. Chovancová: Z prázdneho!

p.pr. Dvoráček: Z prázdneho.

p.pr. Švingál: Z prázdneho...Jéžiš..ďalej...

R: Patrí vám to, ale vaši priatelia to používajú viac ako vy. Čo je to? (Meno)

p.pr. Chovancová: Moja šálka od kávy. Švingál ju používa nonstop! Prídem, že kde mám šálku, ja neééééééviem! Tam ju máš, hľadaj v kabinete...prídem do dévékáčka a tam sú všetky lyžičky a hrnčeky, neumyté a splesnivené...

p.pr. Dvoráček: To, že ma oslovujú menom?

p.pr. Švingál: Väčšinou ja používam veci mojich priateľov (smiech). Patrí to mne, ale moji priatelia...telefónne číslo?

pán profesor Michal Hazlinger,

ČERSTVÝ OTECKO

R: Ako ste reagovali na túto novinku ?

Pán profesor: Je to úžasný pocit. Nedá sa to slovami opísať.

Momentálne prežívame jedno z najkrajších období, plné radosti a tešíme sa z každej chvíľky strávenej s malou.

R: Boli ste pripravený stať sa otcom?

Pán profesor: Ťažko povedať či pripravený. Pre každého je to nová skúsenosť a určitý záväzok a snaží sa urobiť všetko pre výchovu svojho dieťaťa. Čo sa týka potrebných vecí ako sú oblečenie, kočík, atď. to sme si všetko pripravili počas tehotenstva.

R: Aké meno ste dali dcérke?

Pán profesor: Dcérke sme dali meno Zara. Vyberali sme, samozrejme, z viacerých mien. Mne osobne sa páčia mená ako Ema a Zuzana. No Nechal som rozhodnúť partnerku.

R: Kedy sa Zara narodila?

Pán profesor: Narodila sa 10.10.2016 o 16,20 hod. poobede. Vážila 3640g a merala 52 cm. Tým, že má krásne ryšavé vlasy po mame, v pôrodnici ju sestričky volali plamienok.

R: Boli ste pri pôrode?

Pán profesor: Pri pôrode som nebol, aj keď je to teraz moderné. Dohodli sme sa, že to bude ženská záležitosť.

R: Cítite sa inak ako otec?

Pán profesor: Určite som na seba hrdý a som šťastný, že som otec.

R: Budí vás Zara často v noci?

Pán profesor: V noci zvyčajne vstáva dvakrát, potrebuje nakojiť a prebaľiť. Vôbec mi to neprekáža, už sa mi ju podarilo veľakrát uspať.“

R: Máte so Zarou zaujímavú príhodu?

Pán profesor: S ňou ešte nie, ale so synovcom Brankom. Keď mal rok aj šesť mesiacov, sestra mi ho dala, aby som sa oňho postaral. Boli sme sami doma a ja som na chvíľu vyšiel na balkón. Vtedy za mnou zatvoril dvere. Bolo to v zime. Musel som čakať asi 20 minút na balkóne, kým sa vráti sestra a vyslobodí ma. Vtedy si pamätám, že mi nebolo všetko jedno.

R: Želáme vám veľa síl pri výchove vašej dcérky a jej a maminke veľa zdravia.

ČAS VIANOC, ČAS DARČEKOV

pre bohatých

MAMINA

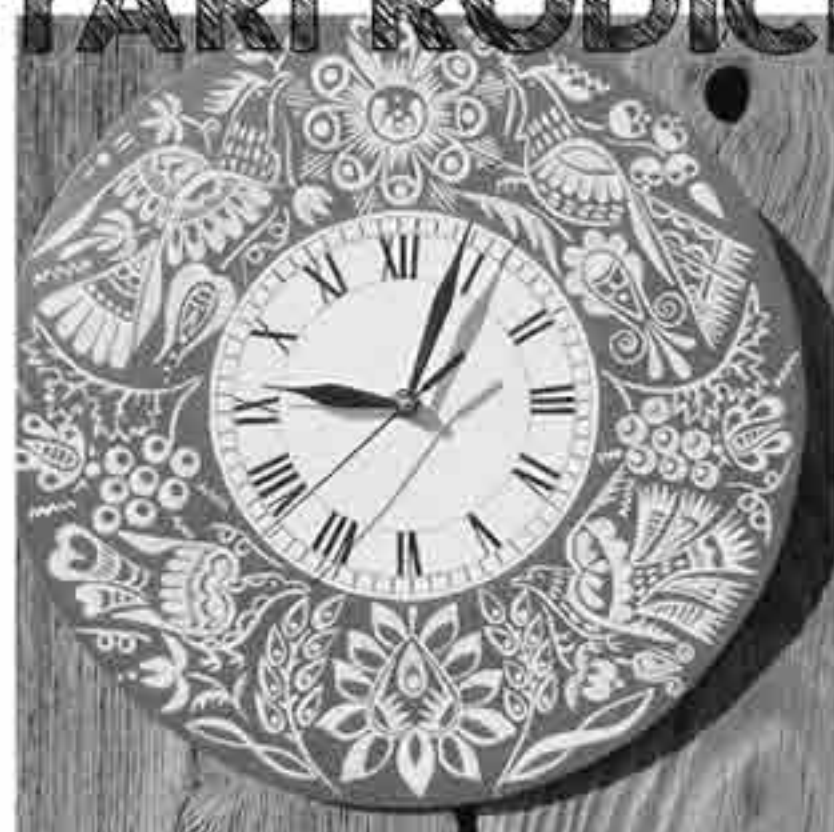
Celý týždeň síce obeduješ v školskej jedálni, ale najlepšie jedlo je aj tak to domáce od mamky. A keďže aj mamky sa chcú ešte stále páčiť – aj v kuchyni – zaobstaraj mame takúto štýlovú zásteru od Lallychic.

TATO

Väčšina našich ocinov sa pri obliekaní spolieha na maminy, alebo to robia iba veľmi intuitívne. Ak chceš, aby bol tvoj tato predsalen štýlový, daruj mu toto originálne a vtipné tričko od slovenskej značky Kompót, ktoré tvorcovia pomenovali „Železný kľúč na vytáčanie matky.“

STARÍ RODIČIA

Ak nás nerozmaznali naši rodičia, spravili to za nich starká so starkým. Pre všetkých moderných starých rodičov, ale aj pre tých, ktorí ešte stále radi spomínajú na „staré zlaté časy na dedine“ ti odporúčame tieto nástenné hodiny s nostalgickým, folkovým vzorom od výrobcu Champeriko.

SÚRODENCI

Bratia a sestry väčšinou trávia veľa času tým, že pozerajú filmy, seriály, alebo len tak počúvajú muziku. Aby to všetko a aj ďalšie veci mali kam ukladať, poteš ich takýmto USBčkom, ktoré im môžeš dať vyrobiť s akýmkoľvek textom od firmy Layerica.

Aj tohto roku sa nám pomaly, ale isto blížia Vianoce. Rozhodli sme sa v redakcii trošku vám pomôcť a prinášame typy na darčeky. Prvé, pre bohatých, ktorí si môžu dovoliť siahnuť trochu hlbšie do vrečka. Druhé, pre šikovných, alebo aj pre tých, ktorí chcú blízkych potešiť vlastnoručne vyrobeným darčekom.

pre šikovných

MAMINA

Maminy sa väčšinou aj kvôli nám všemožne snažia, aby byt vyzeral čo najkrajšie a najútulnejšie. Preto ak vieš čo i len trochu narábať s ihlou a niťou, uši jej takýto pekný zapletaný veniec, ktorým môžeš odekorať podľa vlastného (ale najlepšieho maminho) vkusu.

TATO

Na tento darček ti stačí čistý biely hrnček a nezmývateľná fixka. Aby si otec mohol vypíť rannú kávu štýlovo, vyšperkuj tento hrnček nejakým nápisom, napr. „Ďakujem ti tato, že si sa so mnou podelil o svoju DNA – teraz sme úžasní obaja!“

STARÍ RODIČIA

Ak nie si majster v šití, ale ide ti to s drôtom, vyskúšaj pre babku a deda vyrobiť takúto milú dekoráciu, ktorou im povieš, ako veľmi ti na nich záleží.

Brata môžeš potešiť takýmto štýlovým manžetami na košeľu, aby ani na oficiálnych akciách nestratil štýl. Pre ségru sme vybrali dekoračný vankúš, na ktorý ti stačia aj úplné krajčírské základy.

SÚRODENCI

predstavujeme
Denku Záchenskú, alebo

WATCHREC

R.: Na začiatok by sme Ťa chceli poprosiť, aby si nám trochu priblížila svoju tvorbu – akým videám sa venuješ najviac/najradšej.

D: Venujem sa hlavne speedartom, čo je zrýchlená maľba či kresba z nejakých tých 2-4 hodín na pár minút. Potom nejaké zaujímavosti a fakty. Ale najradšej by som točila minifilmy či scény, problém je však v tom, že by som si to potrebovala sama vymyslieť, natočiť, aj zahrať. To sa ale bohužiaľ nedá...a taktiež keď ma natáča niekto iný nie som spokojná s konečným záberom, lebo si myslím, že sama by som to natočila lepšie...takže vzniká taký malý paradox.

R.: Kedy si sa tomu začala venovať?

D: Toto presne povedať neviem, ale už keď som mala asi 10 rokov, pamätám si že sme s kamarátkami natáčali nejaké „klipy“ na popové pesničky. Myslím že na tú dobu a na to koľko som mala rokov to bolo dosť dobré, ale taktiež dúfam že sa k tým záberom už nikto nikdy nedostane... :D

R.: Čo ťa pri tvorbe videí najviac inšpiruje?

D: Pokiaľ ide o kreslenie, tak napríklad keď idem von so psom , prejdeme až ku priehrade a tam krásne vidno hory, vždy si poviem : „Tak toto musím nakresliť!“ Zatiaľ som sa k tomu ale nikdy nedokopala, lebo som si vždy na internete našla úplne inú inšpiráciu, ktorá sa mi zapáčila viac. A keby sme hovorili o ostatných videách, tak hlavne nejaké vtipné situácie ktoré sa stali mne, ľuďom ktorých poznám , či z filmov ktoré som videla.

R.: Ako sa ti darí? A aké sú tvoje ciele do budúcnosti s youtuberstvom?

D: Tak zatiaľ sa mi veľmi nedarí, teda aspoň podľa počtu odoberateľov. Ale pod každým videom ktoré som pridala je veľa komentárov od ľudí, ktorým sa moja tvorba páči a podporujú ma, za čo som neskutočne rada.

R.: Čo si myslíš, že je najdôležitejšie a potrebné, ak sa chce človek stať youtuberom?

D: Brat' to ako koníček, nie ako prácu. Myslím, že všetci vedia že z videí sa dá celkom slušne zarobiť, a tak začnú natáčať, potom sa ale dozvedia krutú realitu, že to nie je také jednoduché, ako si myslia, tak skončia a potom na youtuberov nadávajú. Keby som ja mala spočítať koľko som za celý ten čas čo natáčam zarobila , tak myslím že by mi za to vyšli asi 4 rožky v Tesco plus nejaká tá paštika, to je asi tak všetko. Ale vôbec mi to nevadí -kým vidím že sa to ľuďom páči, budem to robiť vždy rada.

R.: Aké sú tvoje youtuberské vzory?

D: Tak určite LarisaTV , to je jedna mladá baba, asi iba o rok staršia ako ja, ktorá robí úplne perfektné animácie, aké by som niekedy chcela robiť aj ja!

R.: Prečo si sa s takýmto koníčkom rozhodla práve pre našu školu? Nezvažovala si ísť študovať niečo s filmom alebo kamerou?

D: Ani si nie som istá, či sme nejakú takú školu našli, najbližšie sa tomu približovala súkromná umelecká škola v Môťovej, ale neskôr ma všetci od toho začali odhovárať, že to nemá dobrú úroveň a že sa mám ísť radšej pozrieť na drevárinu , že tam sú lepšie ohlasy. Tak sme teda išli a hneď ma príjemne prekvapil prístup učiteľov, hlavne pána profesora Švingála! Ten mal dobrú náladu vtedy a má ju takú aj doteraz , ako celý dizajnerský trojčlenný gang.

R.: Prvýkrát sme sa mohli zoznámiť s Tvojou tvorbou na Halloweene, kedy sa v aule premietal tvoj „minihorror“. Môžeš nám povedať niečo o tom, ako vznikol?

D: Tak učiteľom som hovorila že strihám videá a tak, tak mi navrhli že by som mohla spraviť video do programu na Halloween. Samozrejme som to prijala, a jedno poobedie sme zostali s triedou v škole a natočili tento krátky minihorror . Nebolo to také ľahké, pretože sme sa veľa smiali a to kúsok bránilo natáčaniu. Plus samozrejme chaos keď každý niečo hovoril a nevedeli sme sa dohodnúť. Ale keď vidím že sa video páčilo, veľmi ma to teší.

stužková

Navždy sa zachová v pamäti stužková. Počúvala som to asi každoročne od momentu, kedy som nastúpila na strednú školu. A jediné čo môžem k tomu povedať je, že každý jeden človek mal pravdu. Stužková je nezabudnuteľná súčasť strednej školy!

Dobrej stužkovej však niečo predchádza. Tvrdá drina, prípravy, musíte sa na všetkom zhodnúť, všetko jednohlasne odsúhlasiť. A viete čo? V našej triede to tak hladko neprebiehalo. No nemusíte sa trápiť že niečo nestihnete, nevymyslíte, že ste nejakú scénu nedomysleli. Ak budete spontánni a nedovolíte aby sa niekto nudil, stužková dopadne famózne!

Naše prípravy boli ale naozaj ťažké, skoro každý deň sme cvičili, a aj tak to nešlo. Ale samotná stužková vyšla na výbornú! Najhlavnejšie podľa mňa bolo vidieť, ako sa profesori zabávajú, ako sa pomaly upevňujú priateľstvá v triede. Nie je to len o zábave. V niektorých prípadoch to triedu aj spojí, a myslím si, že my sme vyhrali tú najlepšiu cenu.

Opýtala som sa aj dvoch mojich spolužiakov, ako oni videli stužkovú slávnosť.

Lujza: Naša stužková sa mi veľmi páčila aj ohľadom programu, aj ohľadom celkovej zábavy. Jedno číslo sa trochu nevydarilo, ale nemôže byť predsa všetko dokonalé. Ľudia, ktorí spolu predtým nevychádzali, sa spolu rozprávali a zabávali, takže nás určite zjednotila ako triedu. Ja osobne som si užila našu stužkovú a určite by som si ju zopakovala. Jediný problém, ktorý sme mali, bol problém s kameramanom, ktorý nám trošku zasahoval do programu, ale všetko sme to spolu vyriešili, takže to dopadlo super.

Dominika: Keby mi dal niekto možnosť zopakovať si to ešte raz, neváhala by som a šla by som do toho s plnými dúškami! Najlepšie bolo, že som sa poriadne mohla zabaviť s mojimi spolužiakmi.

„A jedinou vec, čo by som na záver chcela odkázať je tá, že si svoju stužkovú za každú cenu

užite čo najviac

lebo na ňu nikdy nezabudnete!“

C.H.

VÝLET NA KAMČATKU

Mnohí z nás boli aj toto leto na rodinnej dovolenke, väčšina pri mori, na jazere alebo v jednom zo známych turistických centier. Avšak jedna naša spolužiačka, dizajnerka Nika Babničová, absolvovala s otcom a bratom takmer mesačný výlet naprieč Ruskom až ku kamčatským sopkám. Nika bola ochotná nám poskytnúť nielen rozhovor, ale aj nádherné fotografie, ktoré teraz posúvame ďalej vám.

R.: Koho nápad bol ísť práve na takúto dovolenku?

Nika: Bol to nápad môjho otca, on tam chcel ísť už asi...no, odkedy si pamätám.

R.: Ako ste sa prepravovali?

Nika: Tam sme vlastne išli lietadlom, z Vladivostoku na Kamčatku, lebo tam sa vlastne nedá dostať inak, aj keď je to polostrov...no a naspäť sme išli najprv tiež lietadlom a potom vlakom domov.

R.: Ktoré mestá a miesta ste navštívili?

Nika: Na Kamčatke sme boli ubytovaní v Petropavlovsku, tam sme chodili v okruhu skoro 300 kilometrov po sopkách. Cestou naspäť sme boli vo viacerých mestách.

R.: Čo bolo pre teba na takejto dovolenke najvýnimočnejšie?

Nika: Všetko bolo super, mne sa páčila celkovo tá príroda a to že som vlastne spala v stanoch a jedla som to, čo som si chytila, ešteže tam ľudia vedeli chytať ryby...(smiech). Stretli sme aj medvede a páčili sa mi aj sysle, ktoré boli všade a mohla som im krmiť

R.: Bolo ťažké pre teba sa dorozumieť?

Nika: Na Kamčatke ani nie, tam som sa rozprávala po anglicky, brigádoval tam chlapec, ktorý študuje prekladateľstvo z ruštiny do angličtiny, ale potom už v Rusku som to ani neskúšala, veľmi tam záujem o iné jazyky nemali. Raz sa mi skoro nevyplatilo, ale dorozumela som sa nejak posunkami, keď som sa stratila a snažila sa tete vysvetliť, že sa potrebujem dostať na železničnú stanicu, toľko som po rusky vedela...nemám orientačný zmysel, tak som išla na opačnú stranu mesta od stanice, z ktorej mi išiel o dve a pol hodiny vlak. Vďaka nej a záchytným bodom, ktoré som si už potom všimla som sa nakoniec na stanicu dostala, kde ma našli celí vystresovaní otec s bratom.

R.: Museli ste sa na takúto dovolenku aj nejak špeciálne pripravovať?

Nika: Museli sme si vlastne vybaviť víza v Bratislave, ale otec už pozná jednu pani z cestovky, ktorá nám s tým pomáha.

R.: Čím je táto krajina podľa teba najodlišnejšia od Slovenska?

Nika: Prekvapilo ma, že sa vôbec nestarajú o svoje okolie, čo som si nikdy predtým nevšimla...oni majú napríklad dom, do ktorého vojdeš dnu a je riadne krásny, ale ideš pred dom a vyzerá že má tak osemdesiat rokov a už v ňom nikto nebýva.

R.: Máte už naplánovanú nejakú ďalšiu netradičnú dovolenku?

Nika: Možno pôjdeme budúci rok znovu do Ruska, niekam medzi Ruskom a Mongolskom do hôr.

ZUZKA & KUBO

Vystriehli sme jeden zamilovaný párik. Viackrát upútali okolie(napr. elegantným oblečením do divadla), ale aj na iných akciách internátu či školy. Oslovili sme ich a oni boli ochotní nechať sa vyspovedať.

R.: Kde a ako ste sa spoznali?

Zuzka: Na intráku...no...ako sme sa spoznali?

Kurko: Na priehrade, keď sme tam boli spolu.

Zuzka: Áno, išli sme s kamarátkou na priehradu a on išiel s nami.

R.: Čo sa vám na tom druhom zapáčilo ako prvé?

Zuzka: No tak to je...čo ja viem, asi úsmev.

Kurko: Mne asi oči...a frňák!

Zuzka: Ty máš frňák! Ja mám noštek...

R. Čím vás vie ten druhý najviac potešiť?

Zuzka: Keď ma objíme.

Kurko: Asi pekným oslovením, lebo ma volá že „Kurek“.

R. Čím vás vie ten druhý najviac naštváť?

Zuzka: Keď mi povie Zuza.

Alebo keď si robí srandu z môjho hlasu, že neviem spievať.

Kurko: Mňa, keď povie, že chce chudnúť, to ma vie naštváť, a potom už...ani neviem.

R. Ako väčšinou trávite svoj spoločný čas?

Kurko: Sme vonku, v meste alebo sami vo dvojici, na intráku na schodoch.

R.:Kto je u vás šéf?

Zuzka: Ja!

Kurko: (smiech) Tak to si myslím, že nie je pravda...asi nikto u nás nie je šéf by som povedal.

Zuzka: My sa tak prispôsobujeme jeden druhému.

R. Aká je vaša najkrajšia spoločná spomienka?

Zuzka: Asi keď sme išli z tej kaviarne...

Kurko: No, cestou z kaviarne.. prvá pusa...

R. Ako jeden druhého prezývate?

Zuzka: Šmolko, lebo má rád modrú.

Kurko: Kinkoška...ale väčšinou asi láska.

ODPORÚČAME...

Po škole je príjemné zájsť si niekam sadnúť s kamošmi. Zvolen sa len tak hemží peknými miestami, my sme si však v redakcii obľúbili kaviareň **YES CAFÉ**, ktorú nájdete neďaleko zastávky Centrum a v ktorej vám šikovný barista pripraví nielen vynikajúcu, ale aj peknú kávu.

Film **OPERÁCIA ANTROPHOID** z anglicko-českej produkcie rozpráva príbeh z Československa počas druhej svetovej vojny. Má vynikajúcu atmosféru a nádhernú kameru. Trošku nám vadila snaha napodobňovať československý prízvuk v pôvodnom anglickom znení, kvôli čomu znie film tak trochu ako hodina angličtiny, ale pri slovenskom dabingu sa tento pocit vytráca. Film určite odporúčame nielen tým, ktorí mali radi dejepis s pánom Prokajom.

Kniha **ÚTEK** od **MAREKA VADASA** je síce detskou knihou, no kto z nás by nechcel ešte raz zažiť dobrodružstvá z detstva, keď sa zdal byť bunker zo stoličky a deky obrovský ako hrad. S nádhernými ilustráciami od našej slovenskej ilustrátorky Daniely Olejníkovéj to môže byť perfektný vianočný darček napr. aj pre mladšieho súrodenca.

sami za seba

Opýtala som sa aj mojich spolužiakov na ich pocity a na to, ako to vnímajú, či sa tešia, že idú na internát, alebo sa netešia.

Patrícia : Tak...Vždy, keď si pri balení spomeniem na internát a hlavne na ľudí, s ktorými tam budem, tak sa aj celkom teším. Moju cestu autobusom vnímam celkom pozitívne, pretože väčšinou ju prespím, no vždy, keď sa pred cieľom zobudím, som vďačná za to, že nastupujem do ešte prázdneho autobusu, pretože väčšinou v polovici cesty je celý preplnený.

Dávid: Víkendy milujem, stále niečo robíme buď s kamarátmi, s rodinou alebo aj vtedy, keď len sám oddychujem na posteli v mojej izbe. No ale v nedeľu už od rána mám takú zlú náladu, lebo sa mi nechce ísť na internát. Najradšej by som bol doma celý týždeň, stále môžem robiť čo chcem, môžem byť vonku dokedy chcem, nikto mi nič nezakazuje. Ale to sa nedá. Vždy tak smutno nastupujem do vlaku s pocitom, že zase týždeň budem preč, ale o chvíľu ten pocit prejde, keď nastúpi Hana, potom sa už ten pocit smútku premení na veľkú radosť. Večer v nedeľu tiež nie je bohviečo, ale to asi nikomu sa nedá zaspáť v nedeľu. Ale na internáte je to o niečo horšie ako doma. Ťažko sa mi tam učí, lebo málokedy je ticho a neviem sa veľmi sústrediť. Aj to, že všade okolo sú kamaráti, s ktorými je väčšia sranda ako dívať sa do kníh a zošitov. Aj tak sa snažím dosiahnuť čo najlepšie výsledky v škole. Mám tu výhodu, že ma baví to, čo sa učíme a stačí mi párkrát prečítať učivo a ľahko si ho zapamätám. Týždeň väčšinou prebehne rýchlo. Ani jeden deň sa nenudím, buď ideme do mesta, na internáte niečo robíme alebo keď treba, tak sa učíme. Tu sa cítim taký "voľný", lebo tu nie sú rodičia. Sú tu síce vychovávatelia, ale oni sa o teba nestarajú tak ako rodičia, im stačí, keď dodržíš čas vychádzky a ešte pár menších povinností. Myslím, že som spravil vlani dobré rozhodnutie, keď som sa sem prihlásil, našiel som si skvelú frajerku, dobrých kamarátov a lepšie sa viem o seba postarať sám.

Kedysi sny

Martin
Baláž

Kedysi dávno, asi tak päť minút meraných šiestimi gombíkmi, tu žilo jedno malé dievčatko. Bolo plné nádeje na lásku. Žila v domčeku z vypálených zápaliek a zloženej loďky zo starého týždenníka pre nevedomých. Nikto ho nevidel a nevnímal. Nemal chuť a potrebné nadšenie stať sa jeho spoločnosťou. Dievčatku sa jeho osamelý osud, plný nádeje na lásku, nepáčil, a tak si zavolať zatúlaný slnečný lúč. Ten ho navštevoval s tuláckou pravidelnosťou, rýchlosťou svetla, na počkanie... Na poludnie, kedy by nikto nemal byť skutočne sám. Venovalo mu svoje trápenie a sny, on jej zas ukázal úsmev a lupu, ktorá mu ho pomáhala hľadať. Našli spolu usmiateho chlapca z minulej kapitoly práve oprášeného bestselleru z minulého desaťročia. Mal strapaté, zažltnuté vlasy, tmavé oči, úzke, pevné telo... Na tele mal navlečenú červenú kožu, asi Kabát, len nebol český. A kdesi až pri tiráži našiel sivé nohavice značky Ikar. Daroval dievčatku spoločnosť, po ktorej tak túžila. No najskôr jej dlhé hodiny, po tom čo odišiel túlavý lúč, plietol šál, rozprával jeden odsek minulosti za druhým a získaval si jej dôveru. Dve minúty pred koncom sedel chlapec na priedomí z vypálených zápaliek, dievča vešalo jeho červený kabát a svoj šál... Smiali sa aj bez lupy od túlavých lúčov, milovali to, čo každý z nich hľadal a pre čo existoval...

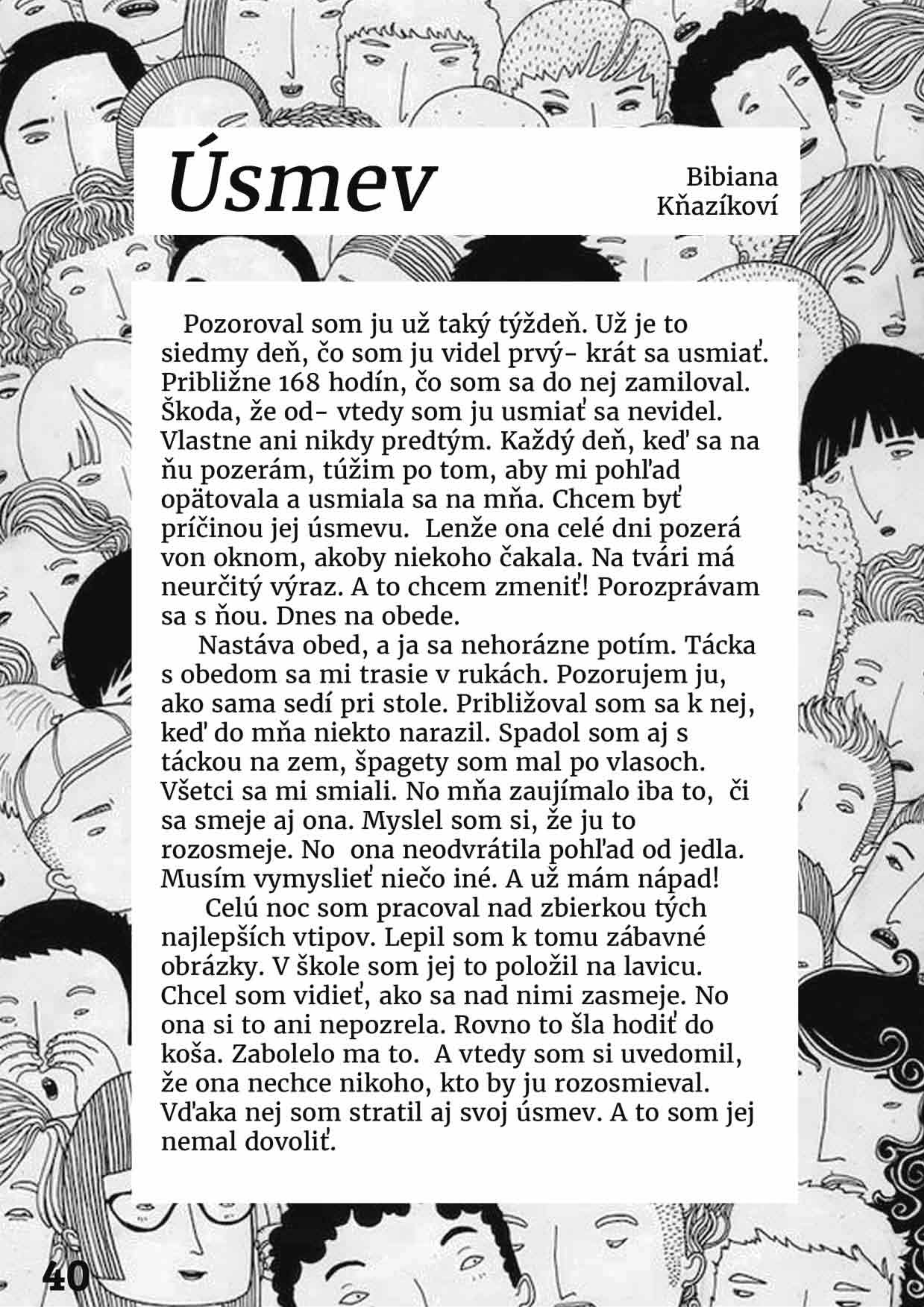
Drahá

Andrea
Gibal'ová

Drahá, vidím ťa sedieť v okne. Od zimy krčíš prsty na nohách. Čítaš. Si neprítomná s myšlienkami niekde úplne inde. Vlastná fantázia ťa pohlcuje. Povzdychneš si a odvrátiš zrak niekde do neznáma. Slnko ti prenikavo svieti do tváre, no ty len prikrčíš nos a skryješ sa za svoje dlhé belasé vlasy. Si tak sladká s arogantným nádychom. Celou izbou sa nesú sladké tóny Beethovenovej deviatej symfónie, ktorú tak strašne miluješ.

Drahá, nechápem prečo sa tak strašne snažíš zapadnúť, keď si sa narodila preto, aby si vynikla. Pozorujem ťa z kúta izby so skicárom v rukách. Si mojou múzou. Očami prechádzam po tvojom tele a snažím sa zachytiť tvoju krásu. Dostávaš ma do kolien. Nedokážem si pri tebe zachovať chladnú hlavu. Mohla by si byť mojou bezpečnou zónou. Byť niečo, ako útočisko, kde skloním hlavu. No ty len zaspávaš v mojom lone a ráno mi ťa berie zasa preč.

Drahá moja... Prajem si, aby ťa vietor pod mojimi krídlami poniesol tam, kde sa slnko plaví a mesiac kráča. Tam, kde sa naše sny stanú skutočnosťou. Tam, kde sa do mňa znova zamiluješ.

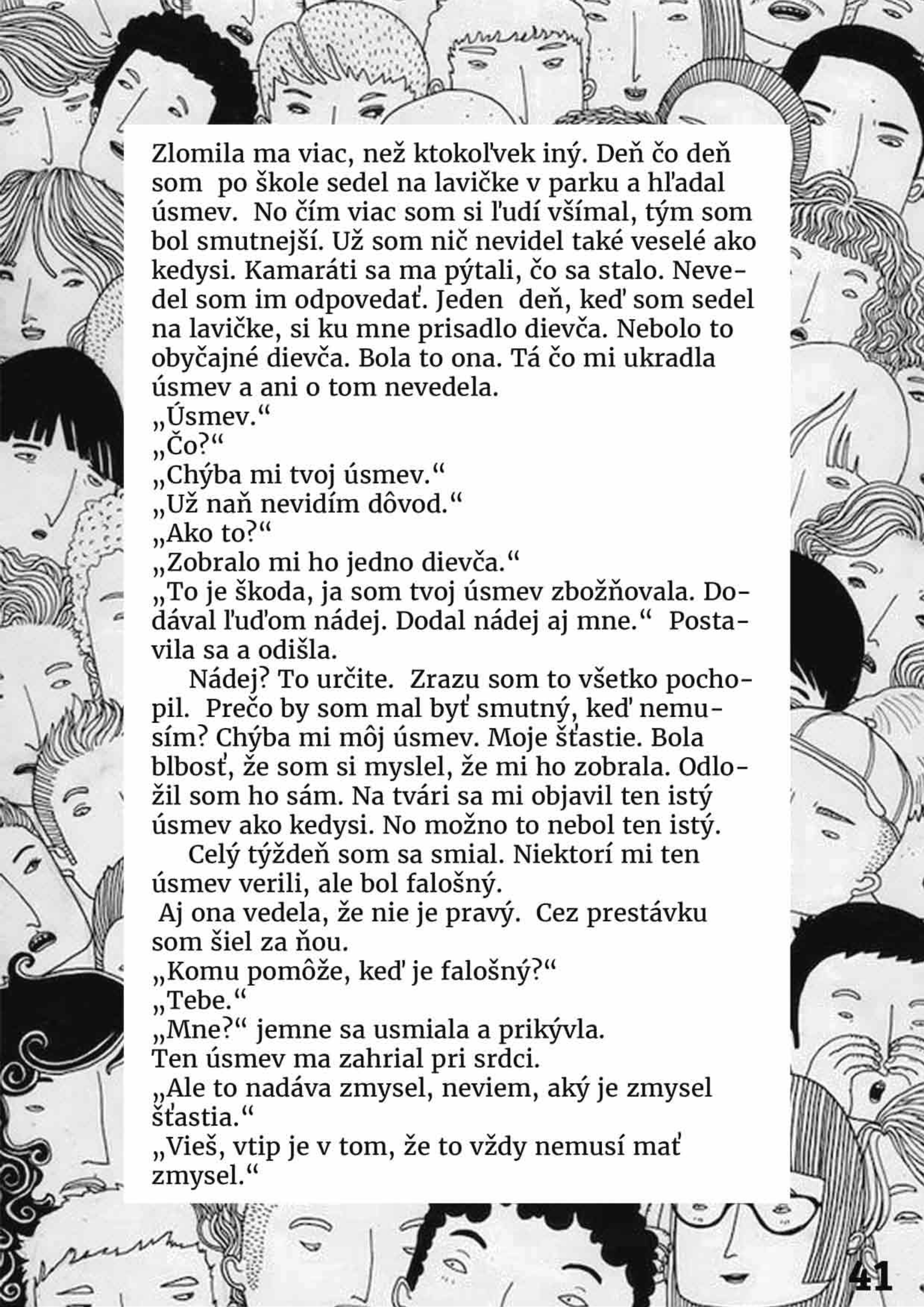
Úsmev

Bibiana
Kňazíkoví

Pozoroval som ju už taký týždeň. Už je to siedmy deň, čo som ju videl prvý- krát sa usmiať. Približne 168 hodín, čo som sa do nej zamiloval. Škoda, že od- vtedy som ju usmiať sa nevidel. Vlastne ani nikdy predtým. Každý deň, keď sa na ňu pozerám, túžim po tom, aby mi pohľad opätovala a usmiala sa na mňa. Chcem byť príčinou jej úsmevu. Lenže ona celé dni pozerá von oknom, akoby niekoho čakala. Na tvári má neurčitý výraz. A to chcem zmeniť! Porozprávam sa s ňou. Dnes na obede.

Nastáva obed, a ja sa nehorázne potím. Tácka s obedom sa mi trasie v rukách. Pozorujem ju, ako sama sedí pri stole. Približoval som sa k nej, keď do mňa niekto narazil. Spadol som aj s táckou na zem, špagety som mal po vlasoch. Všetci sa mi smiali. No mňa zaujímalo iba to, či sa smeje aj ona. Myslel som si, že ju to rozosmeje. No ona neodvrátila pohľad od jedla. Musím vymyslieť niečo iné. A už mám nápad!

Celú noc som pracoval nad zbierkou tých najlepších vtipov. Lepil som k tomu zábavné obrázky. V škole som jej to položil na lavicu. Chcel som vidieť, ako sa nad nimi zasmieje. No ona si to ani nepozrela. Rovno to šla hodiť do koša. Zbolelo ma to. A vtedy som si uvedomil, že ona nechce nikoho, kto by ju rozosmieval. Vďaka nej som stratil aj svoj úsmev. A to som jej nemal dovoliť.

Zlomila ma viac, než ktokoľvek iný. Deň čo deň som po škole sedel na lavičke v parku a hľadal úsmev. No čím viac som si ľudí všímal, tým som bol smutnejší. Už som nič nevidel také veselé ako kedysi. Kamaráti sa ma pýtali, čo sa stalo. Nevedel som im odpovedať. Jeden deň, keď som sedel na lavičke, si ku mne prisadlo dievča. Nebolo to obyčajné dievča. Bola to ona. Tá čo mi ukradla úsmev a ani o tom nevedela.

„Úsmev.“

„Čo?“

„Chýba mi tvoj úsmev.“

„Už naň nevidím dôvod.“

„Ako to?“

„Zobralo mi ho jedno dievča.“

„To je škoda, ja som tvoj úsmev zbožňovala. Dodával ľuďom nádej. Dodal nádej aj mne.“ Postavila sa a odišla.

Nádej? To určite. Zrazu som to všetko pochopil. Prečo by som mal byť smutný, keď nemúsím? Chýba mi môj úsmev. Moje šťastie. Bola blbosť, že som si myslel, že mi ho zobrala. Odložil som ho sám. Na tvári sa mi objavil ten istý úsmev ako kedysi. No možno to nebol ten istý.

Celý týždeň som sa smial. Niektorí mi ten úsmev verili, ale bol falošný.

Aj ona vedela, že nie je pravý. Cez prestávku som šiel za ňou.

„Komu pomôže, keď je falošný?“

„Tebe.“

„Mne?“ jemne sa usmiala a prikývla. Ten úsmev ma zahrial pri srdci.

„Ale to nadáva zmysel, neviem, aký je zmysel šťastia.“

„Vieš, vtip je v tom, že to vždy nemusí mať zmysel.“